

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 27/10

Luxemburg, 11 martie 2010

Hotărârea în cauza C-522/08

Telekomunikacja Polska SA w Warszawie/Prezes Urzędu Komunikacji
Elektronicznej

Un stat membru poate interzice condiționarea încheierii unui contract de furnizare de servicii de telecomunicații de încheierea unui alt contract de către utilizatorul final

Totuși, o reglementare națională care, în afara anumitor excepții și fără a ține seama de împrejurările specifice din speță, interzice orice ofertă comună, este incompatibilă cu dreptul Uniunii privitor la protecția consumatorilor

Potrivit unei legi poloneze din 2004 privind telecomunicațiile, în scopul de a proteja utilizatorul final, președintele Urząd Komunikacji Elektronicznej (autoritatea poloneză de comunicații electronice) poate să oblige un operator de telecomunicații care dispune de o putere semnificativă pe piața cu amănuntul să nu impună utilizatorului final subscrierea la servicii care îi sunt inutile.

Prin decizia din 28 decembrie 2006, președintele UKE a somat Telekomunikacja Polska SA w Warszawie (TP) să înceteze încălcările constatate, constând în condiționarea încheierii unui contract de acces la internet de bandă largă „neostrada tp” de încheierea unui contract de servicii de telefonie.

Având în vedere că acțiunile formulate împotriva acestei decizii au fost respinse, TP a introdus un recurs în casație la Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Supremă Administrativă, Polonia). Această instanță a sesizat Curtea de Justiție cu privire la compatibilitatea cu directivele care formează cadrul de reglementare comun pentru comunicațiile electronice¹ a unei reglementări naționale care interzice tuturor operatorilor de a lega între ele serviciile pe care le prestează, fără evaluarea gradului de concurență existent pe piață și independent de poziția acestora pe piață.

Curtea subliniază mai întâi că obiectivul Directivei-cadru este de a crea un cadru armonizat pentru reglementarea serviciilor de comunicații electronice, a rețelelor de comunicații electronice, a infrastructurilor și a serviciilor asociate. Directiva menționată prevede în special sarcini pentru autoritățile de reglementare naționale (ARN) care analizează piețele relevante în sectorul comunicațiilor electronice și apreciază dacă aceste piețe sunt efectiv concurențiale. În cazul în care o piață nu este efectiv concurențială, ARN în cauză impune obligații de reglementare *ex ante* întreprinderilor puternice de pe această piață.

În continuare, Curtea arată că Directiva privind serviciul universal urmărește asigurarea de servicii de bună calitate accesibile publicului în toată Uniunea, printr-o concurență și o ofertă efective, și tratarea cazurilor în care nevoile utilizatorilor finali nu sunt îndeplinite în mod satisfăcător de către piață. În acest scop, directiva stabilește drepturile utilizatorilor finali și obligațiile corespunzătoare întreprinderilor care furnizează rețele și servicii de comunicații electronice accesibile publicului. Statele membre se asigură că întreprinderile desemnate stabilesc condițiile aplicabile astfel încât abonatul să nu fie nevoit să plătească pentru facilitățile sau serviciile care nu sunt necesare sau cerute de serviciul solicitat.

¹ Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă cadru) (JO L 108, p. 33, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 195) și Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (Directiva privind serviciul universal) (JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213).

În acest context, Curtea apreciază că o reglementare care interzice în mod general și nediscriminatoriu vânzările legate nu aduce atingere competențelor ARN în cauză de a defini și analiza diferitele piețe de comunicații electronice. Reglementarea respectivă nu afectează nici competența ARN de a impune, după efectuarea unei analize a unei piețe, obligații de reglementare *ex ante* întreprinderilor puternice de pe această piață.

Deși, în mod cert, în exercitarea sarcinilor lor, ARN trebuie să susțină interesele cetățenilor Uniunii prin asigurarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor, nu este mai puțin adevărat că Directiva-cadru și Directiva privind serviciul universal nu prevăd o armonizare completă a aspectelor privitoare la protecția consumatorilor.

În consecință, Curtea apreciază că **o reglementare națională prin care se interzice ca o întreprindere să condiționeze încheierea unui contract de furnizare de servicii de telecomunicații de încheierea de către utilizatorul final a unui contract de furnizare a altor servicii, în scopul de a proteja utilizatorii finali, nu este interzisă de Directiva-cadru și de Directiva privind serviciul universal.**

În ceea ce privește reglementarea Uniunii referitoare la protecția consumatorilor, și anume în special Directiva privind practicile comerciale neloiale², Curtea amintește că aceasta se opune unei reglementări naționale care, în afara anumitor excepții și fără a ține seama de împrejurările specifice din speță, interzice orice ofertă comună pe care un vânzător o face unui consumator.

Cu toate acestea, Curtea precizează că, având în vedere faptul că deciziile în litigiu din acțiunea principală au intervenit înainte de data expirării termenului de transpunere a directivei menționate, aceasta nu se aplică acțiunii principale decât de la data respectivă, și anume de la 12 decembrie 2007.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

² Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260).